

Sygnatura akt IX C 2106/13

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

W., dnia 27-05-2014 r.

Sąd Rejonowy dla Wrocławia-Śródmieścia we Wrocławiu IX Wydział Cywilny w następującym składzie:

Przewodniczący:SSR Jolanta Malik

Protokolant:Maja Zając

po rozpoznaniu w dniu 27-05-2014 r. we W.

sprawy z powództwa (...)N. S. F. I. Z.z siedzibą w K.

przeciwko M. S.

- o zapłatę

oddala powództwo

Sygnatura akt IX C 2106/13

UZASADNIENIE

Strona powodowa (...)N. S. F. I. Z. w K.pozwem wniesionym w elektronicznym postępowaniu upominawczym domagała się zasądzenia od pozwanego M. S.kwoty 19 994,86 zł z odsetkami umownymi w wysokości czterokrotności stopy kredytu lombardowego NBP w stosunku rocznym liczonymi od dnia wniesienia pozwu oraz kosztami procesu.

Uzasadniając żądanie pozwu strona powodowa wskazała, że pozwany zawarł z Bankiem (...) S.A. we W. umowę bankową nr (...) na podstawie, której otrzymał określoną kwotę pieniężną zobowiązując się do jej zwrotu. Pozwany nie wywiązał się ze swego zobowiązania, wobec czego bank wypowiedział umowę. Bank (...) S.A. we W. zawarł ze stroną powodową umowę przelewu wierzytelności cedując na jej rzecz całość praw i obowiązków wynikających z umowy bankowej nr (...) zawartej przez pozwanego z wierzycielem pierwotnym. Na dochodzone roszczenie składała się należność główna w kwocie 15 304,38 zł, odsetki karne naliczone za opóźnienia w spłatach zobowiązania przez pierwotnego wierzyciela w kwocie 3 254,16 zł, odsetki umowne naliczone przez pierwotnego wierzyciela do dnia cesji wierzytelności w kwocie 374,18 oraz odsetki naliczone przez stronę powodową od dnia następnego po dniu cesji wierzytelności do dnia 2 lipca 2013 roku w kwocie 62,14 zł.

(k. 2 – 4)

Nakazem zapłaty wydanym w elektronicznym postępowaniu upominawczym z dnia 25 września 2013 roku w sprawie rozpoznawanej pod sygnaturą akt VI Nc-e 1790095/13, Sąd Rejonowy Lublin – Zachód VI Wydział Cywilny nakazał pozwanemu zapłacić stronie powodowej kwotę 19 994,86 zł z odsetkami umownymi w wysokości czterokrotności stopy lombardowej NBP od dnia 3 lipca 2013 roku do dnia zapłaty i koszty procesu w kwocie 2 654,50 zł.

(k. 4, str. 2)

Od tego nakazu zapłaty pozwany złożył sprzeciw, w którym zaskarżył nakaz zapłaty w całości.

Pozwany podniósł, że opisane w treści pozwu dowody nie mogą stanowić podstawy uznania roszczenia za zasadne. Strona powodowa nie potwierdziła istnienia ewentualnego stanu zadłużenia. Dokumenty na okoliczność stanu zadłużenia nie miały znamion dokumentu urzędowego, a były jedynie dokumentami prywatnymi.

(k. 6)

Postanowieniem z dnia 24 października 2013 roku Sąd Rejonowy Lublin – Zachód VI Wydział Cywilny stwierdził skuteczne wniesienie sprzeciwu i utratę mocy nakazu zapłaty w całości oraz przekazał sprawę o tutejszego Sądu.

(k. 7 str. 2)

* * *

Sąd ustalił w sprawie następujący stan faktyczny :

Pozwanego M. S. łączyła z Bankiem (...) S.A. we W. zawarta w dniu 9 czerwca 2011 roku umowa o udzielenie kredytu i wydanie płatniczej karty kredytowej o nr (...). Na mocy umowy Bank udzielił pozwanemu kredytu w kwocie 15 000 zł (rozdział I ust. 1 umowy). Wykorzystywanie kredytu było możliwe poprzez dokonywanie transakcji bezgotówkowych i gotówkowych przy użyciu karty lub poprzez wykorzystywanie przelewu elektronicznego z rachunku karty (rozdział I ust. 3 umowy).

Dowód :

- **umowa nr (...), k. 27 – 30**

W dniu 24 czerwca 2013 roku Bankiem (...) S.A. we W. (bank) zawarła ze stroną powodową (...)N. S. F. I. Z. w K. (nabywca) umowę przelewu wierzytelności. Na podstawie pkt 2.1 umowy jej przedmiot stanowiły wierzytelności z tytułu należności głównej opisane w załącznikach nr 2 – 4 do umowy. W przypadku nieistnienia należności głównej przedmiotem sprzedaży były roszczenia o zaległe odsetki, kary umowne oraz zwrot kosztów i opłat związanych z należnością główną. Wykaz wierzytelności w formie papierowej zawierały załączniki nr 2 – 4 do umowy (pkt 2.2 umowy). Na mocy pkt 17.2 załączniki do umowy stanowiły jej integralną część.

Dowód :

- **umowa sprzedaży wierzytelności, k. 20 – 26**

* * *

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo nie zasługiwało na uwzględnienie.

Zgodnie z treścią art. 6 k.c. ciężar udowodnienia faktu spoczywa na osobie, która z tego faktu wywodzi skutki prawne. Normie tej w warstwie procesowej odpowiadają art. 3 k.p.c., zgodnie z którym strony zobowiązane są przedstawiać dowody i art. 232 k.p.c., według którego strony są zobowiązane wskazywać dowody dla stwierdzenia faktów, z których wywodzą skutki prawne.

Strona powodowa nie udowodniła swojego roszczenia ani co do zasady, ani co do wysokości. Jako wierzyciel dochodzący zaspokojenia wierzytelności powinna wykazać podstawę (źródło) zobowiązania pozwanego i jego wysokość, jak też swoją legitymację czynną.

Strona powodowa twierdziła, iż nabyła wierzytelność wobec pozwanego od Banku (...) S.A. we W., przedkładając na dowód swojej legitymacji czynnej umowę sprzedaży wierzytelności z dnia 24 czerwca 2013 roku oraz umowę o udzielenie kredytu i wydanie płatniczej karty kredytowej nr (...).

Zdaniem Sądu strona pozwana nie udowodniła swojej legitymacji czynnej, gdyż z przedłożonej umowy cesji nie wynika, ażeby nabyła tę konkretną wierzytelność, której dochodzi w niniejszym procesie, a nadto nie udowodniła, że dochodzona wierzytelność w ogóle przysługiwała Bankowi (...) S.A. we W..

Nie jest w ocenie Sądu wystarczającym dowodem umowa zawarta przez pozwanego z Bankiem (...) S.A. o nr (...), albowiem umowa ta stwierdzała jedynie fakt przyznania pozwanemu kredytu, którego realizacja następować miała w wyniku transakcji dokonywanych przez pozwanego za pomocą karty kredytowej lub przelewu elektronicznego. Pomimo zatem udzielenia pozwanemu kredytu nie można przesądzić, iż z kredytu tego pozwany skorzystał.

Strona powodowa nie przedstawiła żadnych dokumentów źródłowych wskazujących na wysokość i sposób naliczenia należności objętej pozwem wobec czego Sąd pozbawiony został możliwości jakiegokolwiek weryfikacji źródła i zakresu zobowiązania pozwanej. Nie wiadomo bowiem, co jest podstawą oraz jakiego okresu dotyczy należność w kwocie 19 994,86 zł. Wszak uzasadniając podstawę roszczenia strona powodowa odwołała się do umowy sprzedaży wierzytelności z dnia 24 czerwca 2013 roku, jednakże analiza treści wskazanej umowy nie pozwala na wskazanie podstawy żądania określonych w pozwie należności. W przedłożonej przez stronę powodową umowie cesji nie została wskazana wierzytelność wobec pozwanego, zaś treść umowy wskazuje, iż jej integralną częścią stanowiły załączniki nr 2 – 4 zawierające wykaz nabywanych wierzytelności, których to załączników strona powodowa nie przedłożyła. Nie przedłożono również jakiegokolwiek umowy szczegółowej obejmującej przelew omawianej wierzytelności ani też dowodu zapłaty ceny nabycia wierzytelności stanowiącej warunek jej skutecznego nabycia.

Poważne wątpliwości Sądu budziła natomiast wysokość samego roszczenia, a w szczególności jej części składowe określone w treści pozwu. Zgodnie bowiem z pkt 2.1 umowy sprzedaży wierzytelności jej przedmiot stanowiły co do zasady należności główne, a jedynie w przypadku ich braku strona powodowa nabywała roszczenie o zaległe odsetki, kary umowne oraz zwrot kosztów i opłat związanych z należnością główną. W świetle powyższego uznać należy, iż strona powodowa nie była uprawniona do dochodzenia od pozwanego naliczonych przez Bank odsetek. Na żądanie strony powodowej składała się również należność główna w kwocie 15 304,38 zł. Kwota ta również określona została w sposób nieprawidłowy, albowiem zgodnie z treścią umowy nr (...) pozwanemu udzielono kredytu w kwocie 15 000 zł. Należność główną stanowiła tym samym wysokość wykorzystanego przez pozwanego kredytu, która nie mogła przekroczyć kwoty 15 000 zł.

Sąd zatem podzielił zarzuty pozwanego ze sprzeciwu złożonego w EPU podniósł zarzuty co do nieudowodnienia wysokości żądania. Sprzeciw ten został doręczony stronie powodowej w trybie art. 131 (1) par. 1 i 2 kpc.

Umowa z dnia 24 czerwca 2013 roku odwołuje się do przelewu wierzytelności w rozumieniu art. 509 k.c., który stanowi, że wierzyciel może bez zgody dłużnika przenieść wierzytelność na osobę trzecią (przelew), chyba że sprzeciwiałoby się to ustawie, zastrzeżeniu umownemu albo właściwości zobowiązania. Przepis ten reguluje sprzedaż wierzytelności oznaczonej co do tożsamości i dla skuteczności takiej transakcji konieczne jest precyzyjne oznaczenie przenoszonej wierzytelności.

Powyższe wskazuje, że strona powodowa nie przedłożyła Sądowi całej umowy cesji, na którą się powołała, co z kolei powoduje uznanie przedłożonego dokumentu za niespełniający wymogów dowodu wiarygodnego i nie budzącego wątpliwości. To zaś stawia pod znakiem zapytania twierdzenia strony powodowej i zasadność jej żądania, bowiem umowa bez załączników jest niekompletna, a to dyskwalifikuje przedłożoną umowę jako stanowiącą podstawę do nabycia wierzytelności wobec pozwanej.

Podkreślić należy, że dowodem potwierdzającym legitymację czynną strony powodowej mogłaby być wyłącznie kompletna umowa cesji wierzytelności.

Strona powodowa jest przedsiębiorcą korzystającym z profesjonalnej obsługi prawnej. Z tych względów powinna być świadoma zasad prowadzenia procesu cywilnego i występowania w nim w charakterze strony aktywnej. Przypomnieć jednak wypada, iż strona powodowa nie może się powoływać przed Sądem na dokumenty, nawet gdyby ich treść

była znana pozwanemu, jeżeli nie zostały przedstawione jako dowody w sprawie. Przedstawienie dowodów w rozumieniu art. 3 k.p.c. i art. 232 k.p.c. oznacza w wypadku dowodów z dokumentów po prostu ich złożenie do akt sprawy w załączeniu do pisma procesowego albo podczas rozprawy. Zatem strona powodowa zastępowana przez profesjonalnego pełnomocnika powinna wykazać się należyłą aktywnością dowodową i w zakresie dokumentów przedłożyć je Sądowi wraz z pozwem. W przypadku zaś braku dokumentów uzasadniających roszczenie winna była jeszcze przed wszczęciem procesu zwrócić się do swojego kontrahenta z umowy cesji o przekazanie dokumentów niezbędnych do dochodzenia roszczenia. Zaniechanie strony powodowej w tym zakresie może tylko zadziałać na jej niekorzyść. Uznać zatem należało, iż strona powodowa w toku niniejszego postępowania wykazała się całkowicie bierną postawą.

Sąd uznał zatem, że nie wywiązała się ona z ciężącego na niej obowiązku udowodnienia legitymacji czynnej i zasadności zgłoszonego roszczenia. Prowadzi to do wniosku, że zgłoszone w pozwie żądanie nie zostało należycie udowodnione, co z kolei powoduje jego oddalenie.

Mając powyższe na uwadze, Sąd orzekł jak w sentencji wyroku.